

Պարույր Սևակ

Ամպոտ եղանակ

Խելքըս հավվում է ոսկորներիս մեջ,
Հավվում ու հոսում արյան պես անգույն՝
Իմ ոսկորները դարձնելով ասես սպիտակ երակ:
Ու ես դառնում եմ... համատարած սիրտ.
Շարժումներս ամեն՝ սրտի բաբախում,
Բոլոր ձևերը՝ շարժումներ սրտի...
Տե՛ր աստված, դու բարի՛ն կատարես...
Իսկ դրսում ցուրտ է,
Դրսում՝ ամպ ու զամպ,
Իսկ դրսում հիմա տարանցիկ քամին
Տոմսակ է փոխում ա՛յն կայարանում,
Որ ո՛չ մի տեսակ ցուցանակ չունի:
Եվ խշտությունը անօգ ծառերի՝
Շնչառությա՛ն պես,
Հնոցի՛ նման՝
Խուժում է սրտիս համատարածը,
Խուժում, գրավում ու նստում ծանրը՝
Չինգիզ խանի՛ պես,
Լենկ Թեմուրի՛ պես
Ու թուրքի՛ նման:
Տե՛ր աստված, դու բարի՛ն կատարես...

Անվավեր սիրո հորձանուտի մեջ
Գլուխս եմ հանում ես՝ լոտոսի պես.
Մինչև կգակրս արդեն ջրասույզ՝
Չեմ խեղդվում դարձյալ:
Իսկ հետամնաց արփին, վերջապես,
Ծագում է դրսում,
Ծագում կեսօրին,
Աշխարհը ներկում ծաղր ու ծանակով:
Տարանցիկ քամին մեկնում է հեռու,
Ամպերը մատնում-դավում են իրար,
Ու խշրտուքը մրսող ծառերի
Հրդեհում է ինձ, կրակի մատնում՝
Չինգիզ խանի՛ պես,
Լենկ Թեմուրի՛ պես,
Ու թուրքի՛ նման:
Տե՛ր աստված, դու բարի՛ն կատարես...
Իգությունն օդի սիրտս է խռովում,
Միրտրս, որի մեջ, արյան հետ մեկտեղ,
Հոսում է նաև իմ խելքը հալված:
Ու վերջանում է ահեղ անձրևով
Ինքնամատնությունն անարգ ամպերի:
Սներես երկինքն ինքնաբավորեն
Դառնում է իսկույն պարզերես կրկին
Ու մթնոլորտը՝ արդեն լուսոլորտ:
Եվ ժամանակն է կախվում օդի մեջ՝
Նո՛ւյն Չինգիզ խանի հորդայի նման,
Նո՛ւյն Լենկ Թեմուրի բանակի հանգույն
Ու մորեխի պես միևնույն թուրքի՛:
Տե՛ր աստված, դու բարի՛ն կատարես...
Սառչում են դանդաղ

Երակներս ամեն ու ոսկորներս.
Ո՛չ հալած խելքի,
Եվ ո՛չ էլ արյան հոսք ու ընթացում:
Ու վավերացված սիրո ճանկերից
Մնում է միայն մի սիրտ բզկտված՝
Արդեն ավերվա՛ծ,
Ավարվա՛ծ արդեն,
Որպես երբեմնի մի քաղաքամայր,
Որով անցել է տարանցիկ քամին՝
Նո՛յն Չինգիզ խանը,
Նո՛յն Լենկ Թեմուրը,
Միևնույն թո՛ւրքը:
Տե՛ր աստված, փառքդ շա՛տ լինի...

08,19.XII.1962թ.

Երևան